แพรวสำนักพิมพ์

วันหนึ่งในฤดูร้อน มีศพนอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง

여름, 어디선가 시체가

พักยอนซอน
เขียน

มินตรา อินทรารัตน์
แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตั้งใจเรียนหนังสือเข้าไว้สิ อย่าคิดจะมีแฟนด้วยล่ะ อ่านหนังสือเข้าไป
อย่าดื่มเบียร์ แต่จงไปนั่งให้รากงอกในห้องสมุด
– พักยอนซอน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำ
สำนักพิมพ์

วรรณกรรมเกาหลีได้รับความนิยมมากขึ้นสำหรับผู้อ่านในไทย ซึ่งมีให้เลือกอ่านอยู่หลายแนวด้วยกัน ทั้งสืบสวนสอบสวน ฆาตกรรม แฟนตาซี รวมทั้งแนวอบอุ่นหัวใจ

สำหรับเล่มนี้ เป็นวรรณกรรมเกาหลีแนวสืบสวนสอบสวนที่ซ่อนความลับ ความหลัง และความขบขันของตัวละครเอาไว้ทั้งเล่ม

คังมูซุน หญิงสาวอายุยี่สิบเอ็ดปี ต้องมาอาศัยอยู่กับย่าในชนบท เธอได้หวนนึกถึงแคปซูลเวลาที่เธอเคยเขียนไว้เมื่อสิบห้าปีก่อนและออกตามหาแคปซูลนั้น แต่การตามหาแคปซูลเวลาของเธอกลับไปพัวพันกับเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสิบห้าปีก่อน ที่เด็กสาวในหมู่บ้านสี่คนหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย คังมูซุนจึงอยากตามสืบเรื่องนี้ให้เจอว่าเกิดอะไรขึ้นกับเด็กสาวทั้งสี่คนนั้นกันแน่

จากเหตุไม่คาดฝันก่อให้เกิดความสงสัย
เมื่อความลับที่ถูกฝังกลบไว้กำลังจะถูกเปิดเผย

แพรวสำนักพิมพ์

สารบัญ

01 ฤดูร้อน จะเศร้าหรือไม่ก็ช่าง ขอแค่ได้กินซัมใบฟักทอง
ให้ขากรรไกรค้างก็พอ 1

02 ฤดูร้อน ถ้าหยุดพัดไปเสียดื้อ ๆ จะยิ่งร้อนกว่าเดิม 29

03 ฤดูร้อน ทำไมต้องเป็นตรงนั้นด้วยเล่า เจ้าเหงื่อบนหลังเอ๋ย 69

04 ฤดูร้อน เรือใบไม้ที่เล่นตอนกลางวันลอยไปทางไหนแล้ว 97

05 ฤดูร้อน ไอศกรีมที่ละลายตั้งแต่ก่อนจะได้กิน 121

06 ฤดูร้อน ถ้าจะสูบน้ำบ่อ ก็เติมน้ำในกระบอกสูบก่อน 141

07 ฤดูร้อน ฝนจิ้งจอกตก แต่เสือได้แต่งงาน 163

08 ฤดูร้อน ให้กินแตงโมในคืนที่ฉายหนังสยองขวัญก็แย่สิ 204

09 ฤดูร้อน ยามดาวตก ให้ขอพรสั้น ๆ 233

10 ฤดูร้อน เจ้าแมลงวันเอ๋ย อารมณ์ของมนุษย์
ไม่ได้ทำให้เจ้าหวั่นไหวเลยสินะ 271

11 ฤดูร้อน โลกที่คนใช้ชีวิตไปวัน ๆ เฝ้าฝันถึง 292

12 ฤดูร้อน ไม่แน่ว่าศพอาจกำลังเน่าอยู่บนเชิงเขาสักแห่ง 317

13 ฤดูร้อน ตามมารยาทแล้ว ความร้อนช่วงปลายฤดู
ควรจะสั้นเข้าไว้นะ 346

ปัจฉิมลิขิต จะอินเดียนซัมเมอร์หรือความร้อนช่วงปลายฤดูร้อน
ก็เหมือนกันนั่นแหละ 352

แด่ย่า
สมบัติที่ดีที่สุดที่ฉันเคยมี

ทดลองอ่าน

01

✦✦

จะเศร้าหรือไม่ก็ช่าง ขอแค่ได้กินซัม[1] ใบฟักทอง ให้ขากรรไกรค้างก็พอ

“ตะวันโด่งขึ้นมาจ่อก้นแล้ว ยังเอาแต่นอนอยู่ได้”

ฉันขอออกตัวไว้ก่อนเผื่อมีใครเข้าใจผิด ตอนนี้ยังไม่ทันจะเก้าโมงเลยด้วยซ้ำ ถ้าได้ยินประโยคนี้สักตอนเที่ยงก็คงไม่รู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมอย่างนี้หรอก เสียงดังสนั่นโครมครามมาจากด้านนอกอย่างกับจะทำให้ข้าวของพังกันไปข้างหนึ่ง ย่าจงใจทำเสียงดังให้ฉันตื่นแน่ๆ แต่ถ้ามีอะไรพังขึ้นมา ก็มีแต่ย่านั่นแหละที่จะเป็นฝ่ายเสียหาย

การต่อสู้เพื่อการนอนยามเช้าในวันนี้นับเป็นวันที่สามแล้ว วันแรก ย่าลากหลานสาวที่ยังลืมตาไม่ขึ้นออกมานั่งหน้าโต๊ะอาหาร จัดแจงยัดตะเกียบใส่มือให้ แล้วบอกว่า

“คนเราถึงเวลานอนก็ต้องนอน ถึงเวลาลุกก็ต้องลุก รีบตื่นขึ้นมากินข้าวเถอะนะ หือ”

---

[1] อาหารเกาหลีประเภทหนึ่ง เป็นการนำผักสดหรือผักลวกไปห่อวัตถุดิบอื่นๆ ให้เป็นคำแล้วรับประทาน

น้ำเสียงของย่าช่างอ่อนโยนเสียไม่มี แม้ฉันจะเป็นหลานสาวแท้ๆ แต่เอาเข้าจริงเราก็ได้เจอกันแค่ปีละครั้งสองครั้งเท่านั้น อาจด้วยเหตุผลนี้ ย่าเลยเผยตัวตนออกมาไม่ได้ในทันที

พอเข้าวันที่สอง ตัวตนที่แท้จริงก็ค่อยๆปรากฏขึ้น ย่าผลักประตูห้องให้เปิดกว้างจนบานประตูแทบพัง

“ยังนอนอยู่อีกหรือ หลังเอ็งลงไปติดไม้กระดานแล้วมั้ง!”

สำหรับผู้เฒ่าวัยแปดสิบอย่างย่า รสชาติของการนอนตอนหัวค่ำอาจกลมกล่อมดั่งรสงา แต่สำหรับสาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดอย่างฉัน ช่วงของการนอนตอนเช้าต่างหากที่หอมหวานปานน้ำผึ้ง ทีตอนแกหลับปุ๋ยตั้งแต่สามทุ่ม ฉันเคยขัดว่าจะนอนแล้วหรือ หรือเปล่าล่ะ ฉันไม่เคยพูดอะไรเลยสักครั้ง แถมยังเบาเสียงโทรทัศน์ให้ย่าได้หลับสนิทด้วย แล้วทำไมย่าถึงทำกับฉันแบบนี้ ให้ตายเถอะ

ต่อให้ฉันพร่ำอธิบายว่าวิถีชีวิตของคนเรามีหลายรูปแบบไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะสำหรับย่าแล้ว มันฟังดูตรรกะผิดเพี้ยนเหมือนเวลามีคนเล่าว่าใช้ฟันกัดฟักทองต้มไม่เข้านั่นแหละ

“ย่า หนูเป็นโรคความดันต่ำ โรคนี้น่ากลัวกว่าความดันสูงอีกนะ ถ้าตื่นเช้าเกินไปจะเวียนหัว แล้วก็อ้วก...หนูเลยตื่นเช้าไม่ไหว”

แน่นอนว่าสิ่งที่ฉันพูดไม่ได้รับการยืนยันอย่างเป็นทางการจากวงการแพทย์หรอก

“เป็นเพราะเอ็งไม่ยอมกินข้าวต่างหาก กินน้อยอย่างกับนก มันจะไปมีแรงได้อย่างไร”

ย่าพูดอย่างกับเป็นหมอเสียเอง

และวันนี้ วันที่สาม

“ตะวันโด่งขึ้นมาจ่อก้นแล้ว ยังเอาแต่นอนอยู่ได้ ขี้เกียจอะไรปานนี้”

สุดท้ายก็ถึงขั้นลงไม้ลงมือ ย่าฟาดมือลงมาเต็มหลังฉัน พาให้ความเจ็บแสบแผ่ซ่านไปทั่วแผ่นหลัง แม้หญิงชราอายุปาเข้าไปแปดสิบแล้ว แต่ยังมีกำลังวังชามหาศาล ในท้ายที่สุด ย่าก็ลากหลานสาวผู้โหยหาการนอนตอนเช้ามากกว่าข้าวเช้าออกมานั่งหน้าโต๊ะอาหารได้สำเร็จ จากนั้นก็ปาดทเวนจัง[2] ลงบนซัมใบฟักทอง อ้าปากกว้างจนขากรรไกรแทบค้าง ก่อนจะยัดมันเข้าไป เจริญอาหารตั้งแต่เช้าเลยทีเดียว แต่อย่างว่าละนะ ย่าตื่นตั้งแต่ก่อนฟ้าสาง ออกไปถอนวัชพืชที่ขึ้นตามร่องดินในไร่มา จะเจริญอาหารก็ไม่แปลก

“เอาแต่นอนกลิ้งไปกลิ้งมาทุกวันแบบนี้ กินข้าวลงหรือ”

ว่าแล้วย่าก็ชวนฉันไปถอนวัชพืชที่ไร่ผักกาด บอกว่าจะได้อยากอาหารขึ้นมาบ้าง

“ตายไปร่างกายก็เน่าผุอยู่ดี เอ็งนี่ทะนุถนอมร่างกายเหลือเกินนะ”

แต่อย่างย่าก็เกินไป เรียกว่าใช้ร่างกายจนเปลือง

ดูสิ! ตั้งแต่กิจวัตรประจำวันไปจนถึงหลักปรัชญาการใช้ชีวิตไม่มีส่วนไหนที่ฉันกับคุณนายฮงกันนันเหมือนกันเลยสักอย่าง ไม่มีแม้แต่ปลายเล็บ ต่อให้บอกว่ายีนหนึ่งส่วนสี่ในตัวฉันได้รับการถ่ายทอดมาจากคุณนายฮงกันนันคนนั้น แต่การส่งสาวโสดวัยยี่สิบเอ็ดจากเมืองหลวงมาร่วมชายคากับแม่เฒ่าผู้มีระยะห่างทางอารมณ์ห่างไกลออกไปเป็นล้านปีแสงนั้น...ไม่สิ ไม่ใช่การส่งมาร่วมชายคา ต้องเรียกว่าเนรเทศมาถึงจะถูก

นี่คือชีวิตของผู้ถูกเนรเทศให้มาอยู่ท่ามกลางหุบเขาลึกอันแสนเปล่าเปลี่ยว!

หากให้พูดถึงหมู่บ้านทูวังนี ตำบลซันแน อำเภออุนซัน จังหวัด

[2] ซอสหมักของเกาหลี ทำจากถั่วเหลือง มีลักษณะคล้ายเต้าเจี้ยว

ชุงช็องใต้แห่งนี้ มันคือพื้นที่ทุรกันดารบนคาบสมุทรเกาหลีที่แม้แต่ตอนโอลิมปิกปี ค.ศ. 1988 โทรศัพท์ก็ยังเข้ามาไม่ถึง มันคือจุดบอดแห่งอารยธรรม อย่าว่าแต่ช่องเคเบิลเลย แค่สัญญาณช่องฟรีทีวียังติด ๆ ดับ ๆ แล้วแต่ทิศทางลมจะนำพาคลื่นสัญญาณไป มันคือสถานที่ที่ต้องนั่งรถเมล์และเดินต่อเป็นระยะทางไกลแสนไกลกว่าจะเจอที่ดื่มกาแฟสักแก้ว แถมยังไม่ใช่กาแฟสดอย่างสตาร์บัคส์ แต่เป็นกาแฟสูตรน้ำตาลสาม ครีมเทียมสอง ฝีมือมิสคิม เจ้าของร้านกาแฟในกิ่งอำเภอ อยู่ที่นี่สมาร์ตโฟนเป็นได้อย่างมากก็แค่นาฬิกา ส่วนคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เกม โรงหนังน่ะหรือ พอเถอะ ได้โปรดพอสักที!

อา! ฉันไม่ได้ย้อนเวลามาอดีตสักหน่อย นี่มันอะไรกัน...ทำไมฉันถึงถูกทอดทิ้งให้อยู่ที่นี่ ฉันพลาดตั้งแต่ตอนไหน ฉันทำผิดอะไร

...

บ้าเอ๊ย ทั้งหมดนี้ก็เพราะมัวแต่ห่วงนอนตอนเช้าไงเล่า

ถ้าใครเคยดูโทรทัศน์จะรู้ว่าก่อนข่าวสามทุ่มมีละครรายวันอยู่เรื่องหนึ่ง พล็อตเรื่องกล่าวถึงหญิงคนรักของพระเอกซึ่งมารู้ทีหลังว่าเป็นลูกสาวที่แม่เลี้ยงแอบซุกซ่อนไว้ น้องชายของเธอที่ถูกผู้หญิงคนนั้นรับมาเลี้ยงก็มารู้ทีหลังว่าเป็นน้องชายแท้ ๆ ที่หายตัวไปตอนเด็ก มีแต่เรื่องชวนให้อ่อนเปลี้ยเพลียแรง แถมยังมีเรื่องที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังมากมาย เอาเป็นว่าบริษัทของนางเอกถูกตัวร้ายโกงจนประสบวิกฤตเกือบล้มละลาย พ่อนางเอกเครียดจนต้องเอามือประคองท้ายทอยก่อนจะเป็นลมล้มลงไป และในตอนนั้นเอง ผู้เฒ่าคังดูยง แฟนพันธุ์แท้ละครเรื่องนี้แห่งหมู่บ้านทูวังนี ตำบลซันแน อำเภออุนซัน จังหวัดชุงช็องใต้ ก็ล้มลงเช่นกัน กว่ารถพยาบาลจะขับขึ้นมาถึงหุบเขากลางป่าลึกที่ไม่ปรากฏบนระบบ

นำทางได้ หัวใจปู่ก็หยุดเต้นไปแล้ว อายุของเขานับได้แปดสิบสามปี

หากจะบอกว่าเป็นการจากไปอย่างกะทันหันก็คงใช่ แต่ตอนที่เขาหกล้มเพราะโรคความดันโลหิตสูงเมื่อสามปีก่อนก็เหมือนเป็นการให้พวกเราได้ซ้อมใหญ่ ลูกหลานต่างเคยผ่านการเตรียมใจมาแล้ว แถมเรายังมีประกันช่วยงานศพ[3] ที่ลุงซื้อไว้ ผ้าห่อศพก็ตัดทิ้งไว้ตั้งแต่ช่วงอธิกมาส[4] เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน การจัดงานศพจึงเป็นไปอย่างราบรื่น ถึงขนาดที่ว่าปัญหาใหญ่สุดมีแค่จะสั่งต๊อก[5] มาสองหรือสามอย่างเท่านั้น แต่ต่อให้มีปัญหาเกิดขึ้น หลานสาวผู้กำลังเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นปีที่สามอย่างฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่ดี

จะว่าไป เย็นวันที่เราฝังร่างของปู่แล้วกลับมาบ้าน ย่าก็กินซัมใบฟักทองอย่างเอร็ดอร่อยเช่นกัน แถมไม่ใช่แค่ย่าเท่านั้น บรรดาเจ้าภาพงานศพคนอื่น ๆ ก็เจริญอาหารกันสุด ๆ

“กิมจิไซเท้าอ่อนกำลังเปรี้ยวได้ที่เลย”

ป้าคนโตพูดขณะเติมข้าวอีกถ้วย แม้ว่าเรื่องต่อไปนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้นจริง แต่หากวันใดวันหนึ่ง ป้าคนโตหรือคุณคังมินจามีโอกาสได้เขียนชีวประวัติของตัวเอง เธออาจหวนนึกถึงเหตุการณ์ตอนนี้ว่า ‘เย็นวันที่เราฝังร่างพ่อไว้บนภูเขาแล้วกลับลงมา ข้าพเจ้ากินข้าวหมดไปตั้งสองถ้วย’ พอพูดแล้วช่างฟังดูเหมือนป้าเป็นลูกอกตัญญูเสียเหลือเกิน แต่คนที่ร้องไห้ได้น่าสงสารที่สุดตลอดงานศพก็คือป้าคนโตนี่แหละ แม้แต่คนในหมู่บ้านที่เห็นยังพากันพูดว่า

---

[3] ประกันประเภทหนึ่งในเกาหลี ช่วยจัดการงานศพและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเมื่อผู้ถือประกันเสียชีวิต

[4] ยคติ คนเกาหลีเชื่อกันว่าในช่วงนี้เทพเจ้าจะหยุดสอดส่องโลกมนุษย์ จึงกระทำสิ่งที่ไม่เป็นมงคลได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกเทพเจ้าลงโทษ เช่น การตัดผ้าห่อศพหรือย้ายหลุมศพบรรพบุรุษ

[5] อาหารเกาหลีประเภทหนึ่ง ทำจากแป้ง

“ต้องมีลูกสาวนะ บรรยากาศถึงจะเหมือนบ้านเจ้าภาพงานศพหน่อย”

วันสุดท้ายของงานศพ หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จตั้งแต่หัวค่ำ พวกผู้ใหญ่ก็พากันไปรวมตัวที่ห้องนอนด้านในเพื่อทำบัญชีเงินช่วยงานศพจากแขก ส่วนฉันนอนเล่นอยู่ตรงโถงบ้านพลางคิดว่าถ้ากลับไปแล้วจะทำอะไรเป็นอย่างแรกดี ก่อนอื่นต้องอาบน้ำ แล้วค่อยชงกาแฟเย็นเข้ม ๆ ใส่กาแฟสองช็อต กินวอฟเฟิลราดไซรัปจนท่วมด้วยดีไหม พาสต้าครีมซอสก็อยากกิน ฮันนี่ฟริตเตอร์ของดังกิ้นโดนัทก็ด้วย ไหนจะน้ำแข็งไสเกล็ดหิมะอีก...ขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดถึงปรัชญาชีวิตว่า ‘อา! คนเรามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความอยากอาหารนี่เอง’ อยู่นั้น

“กลับไปทำงานวันไหน”

เสียงของลุงดังมาจากห้องนอนด้านใน

“ก็ว่าจะไปบ่ายวันพรุ่งนี้”

นี่คือคำตอบของพ่อ

“พ่อนี่ก็นะ...น่าจะเสียสักวันพุธ พวกเราจะได้จัดงานศพแล้วพักผ่อนวันเสาร์อาทิตย์...”

อาหญิงซึ่งเป็นน้องเล็กสุดพูด ทั้งที่เมื่อวานนี้ยังบอกอยู่เลยว่าดีที่จัดงานศพวันเสาร์อาทิตย์ แขกที่มาจะได้ไม่เหนื่อย

“ขนาดตอนตาย พ่อพวกเรายังคิดถึงคนอื่นอีก”

ว่าแล้วเธอก็หลั่งน้ำตาหยดน้อย ๆ จากนั้นมีเสียงหัวเราะลั่นของลุงดังขึ้น

“นี่ ตอนอยู่ในงานศพ พวกเราเอาแต่พูดคำเดิมซ้ำ ๆ ใช่ไหมล่ะ พอแขกที่มาพูดว่าคงจะเจ็บปวดมากเลยสินะครับ เราก็ตอบกลับไปว่าขอบคุณนะครับที่เดินทางมาไกล ทีนี้พอได้ยินหลายครั้งเข้ามันก็ติดหู จนครั้งหนึ่งมีแขกมา ดูแล้วน่าจะเป็นเพื่อนพ่อ ฉันก็ดันเผลอไปทักเขา

ก่อนว่า คงจะเจ็บปวดมากเลยสินะครับ”

วะฮ่า ๆ ๆ ๆ... พ่อของฉันหัวเราะเสียงดังที่สุด

สามีของป้าคนโตพูดซ้ำ ๆ เสริมว่า

“ก็ไม่ผิดเสียทีเดียวนะ เพื่อนตายไปทั้งคน เขาคงจะเจ็บปวดเหมือนกัน”

เสียงหัวเราะวะฮ่า ๆ ๆ ๆ ดังขึ้นอีกระลอก ป้าคนโตถึงกับปรบมือชอบใจไปด้วยขณะหัวเราะ แม้ว่าเรื่องต่อไปนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้นจริง แต่หากคุณคังมินจาได้เขียนชีวประวัติของตัวเอง ก็อาจต้องเพิ่มเข้าไปว่า ‘ในวันที่ขึ้นไปฝังร่างของพ่อบนภูเขาแล้วกลับลงมา พวกเราหัวเราะพลางตบไม้ตบมือชอบใจกันยกใหญ่’

“ตลกอะไรขนาดนั้น”

เสียงของย่าดังขึ้น เมื่อกี้ย่าเข้านอนทันทีหลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ แต่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งเพราะเสียงหัวเราะปรบมือดังสนั่นของบรรดาลูก ๆ กลายเป็นว่าโดนดุกันหมดทั้งลูกชาย ลูกสาว ลูกสะใภ้

ป้าสะใภ้ส่งสายตาตำหนิให้ลุงคล้ายจะต่อว่าว่า ‘ไปพูดแบบนั้นทำไม’ ส่วนแม่ฉันก็ขยับเข้าไปหลบหลังพ่อเล็กน้อย เสื้อเชิ้ตของพ่อเป็นขนาด XXL จึงไม่มีเครื่องกำบังไหนยอดเยี่ยมไปกว่านี้แล้ว

“ไม่ได้หลับไปแล้วหรือครับ”

พ่อของฉันพยายามเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

ย่านั่งเหม่ออยู่พักหนึ่ง ไม่รู้ว่าตื่นแล้วหรือยังสะลึมสะลืออยู่ แต่พอได้สติก็เริ่มลงมือหาอะไรบางอย่าง

“แม่”

อาหญิงคนเล็กเรียก แต่ไม่มีเสียงขานรับ

“มันเคยอยู่ตรงนี้ตลอดนะ หายไปไหนแล้ว”

บรรดาลูกชายลูกสาวต่างสบตากัน

ป้ายื่นมือมาคว้าตัวย่าเอาไว้

“แม่ แม่หาอะไร หาใคร พวกเราอยู่ที่นี่หมดทุกคน ทั้งคีซู, นัมซู, ลูกเขยโอ, มินจา, มินชิลก็อยู่ครบ แม่หาลูกเขยนัมหรือ เขานอนอยู่ห้องนอนแขก แม่ไม่ต้องห่วงนะ พวกเราอยู่ครบทุกคน”

ป้าคนโตชี้ไปที่สมาชิกในครอบครัวทีละคนพร้อมพูดชื่อ พ่อของฉันถึงกับยกมือขึ้นมาตอนได้ยินชื่อตัวเองด้วย

แต่ถึงอย่างนั้นย่าก็ยังไม่เลิกหา แถมสะบัดมือป้าคนโตที่พยายามจะดึงให้แกนั่งออกครั้งแล้วครั้งเล่า

“เอ็งหลบไปหน่อยซิ มันน่าจะอยู่แถวๆ นี้นะ...”

ย่าเลิกผ้าห่มขึ้นดู ก่อนผลักลุงออกไปให้พ้นทางราวกับมีใครซ่อนอยู่ข้างหลังเขา

“พี่ แม่เราเป็นอะไรไป”

อาหญิงคนเล็กถามพี่ชาย เธอคงจะรู้สึกกลัวขึ้นมา

ฉันขอพักเรื่องนี้ไว้สักครู่ เรามาย้อนดูชีวิตของคุณนายฮงกันนันกันดีกว่า ว่ากันว่าคุณนายฮงกันนันแต่งงานตอนอายุสิบแปดกับชายหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดผู้มีบ้านอยู่ในหุบเขาลึก ไม่ต้องพูดถึงเรื่องเดต เพราะก่อนแต่งย่าได้เห็นหน้าปู่ผ่านรูปถ่ายเพียงใบเดียวเท่านั้น พอเปรียบเทียบกับชายในห้องหอคืนแรกก็พบว่าเขาช่างแตกต่างจากในรูปเหลือเกิน แม่สื่อไม่เพียงโกหกเรื่องหน้าตา แต่ยังโกหกเรื่องอื่นอีกมากมาย เธอบอกว่า แม้บ้านชายหนุ่มจะอยู่กลางหุบเขา แต่ก็มีที่นา มีไร่ แต่งกับเขาแล้วไม่ลำบากเรื่องกินอยู่อย่างแน่นอน ไม่ลำบากกับผีน่ะสิ ย่าบอกว่าหลังแต่งงาน วันที่อดมีเยอะกว่าวันที่กินอิ่มเสียอีก

“ถ้าเป็นสมัยนี้ คิดหรือว่าข้าจะทนอยู่ คงทำลายข้าวของให้ราบแล้วหนีไปแล้ว”

ย่ากล้ำกลืนใช้ชีวิตในแต่ละวันด้วยความรันทดใจ จนต่อมา

ให้กำเนิดลูกชายลูกสาวอย่างละสองคนและเลี้ยงดูมาจนเติบโต หากนับรวมลูกสาวที่จากไปตอนสามขวบด้วยโรคอะไรสักอย่างที่ไม่รู้จักชื่อก็จะกลายเป็นลูกชายสอง ลูกสาวสาม ย่าต้องสูญเสียสามีที่ตกลงปลงใจแต่งงานกันด้วยรูปถ่ายใบเดียวไปอย่างกะทันหัน หลังจากอยู่ด้วยกันมาหกสิบสองปีเต็ม ๆ บัดนี้คู่ชีวิตไม่อยู่แล้ว! ย่าคงทำใจไม่ได้ง่าย ๆ...

"อยู่นี่เอง"

สิ่งที่ทำให้ย่าสะบัดมือป้าคนโตที่พยายามจะเข้ามากอดทิ้งคือวัตถุสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำ กว้างสี่เซนติเมตร ยาวสิบห้าเซนติเมตรนิด ๆ หากกดปุ่มจะสั่งการให้โทรทัศน์เปิดใช้งานได้ มันคือสิ่งที่มีชื่อว่า 'รีโมตคอนโทรล' หรือเรียกกันทั่วไปว่า 'รีโมต' นั่นเอง

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาสองทุ่มยี่สิบห้านาทีเป๊ะ เสียงเพลงประกอบละครรายวันดังออกมาจากโทรทัศน์ ว่ากันว่าคนเยอรมันสมัยก่อนพอได้เห็นคานต์[6] แล้วจะรู้เวลา ฉันไม่รู้ว่าหรอกนะว่าด้านปรัชญาจะเป็นอย่างไร แต่ถ้าวัดกันด้านเวลาแล้ว คุณนายฮงกันนันก็ถือว่าแม่นยำไม่แพ้กัน ย่ากำรีโมตแน่นเหมือนกลัวมีคนมาแย่งสายตาจ้องเขม็งไปที่จอโทรทัศน์ ส่วนพวกผู้ใหญ่ก็พากันจ้องไปที่ย่าอีกทอด

"ทุกคนคิดว่าแม่เป็นอย่างไรบ้าง"

ลุงเป็นฝ่ายเอ่ยถามพวกน้อง ๆ ก่อน แต่ยังไม่ละสายตาไปจากย่า

"ดูแล้วก็เหมือนจะไม่เป็นอะไรมาก"

พ่อฉันตอบ แน่นอนว่าสายตายังคอยเฝ้าสังเกตดูย่าเช่นกัน

"เพราะไม่เป็นไรนี่แหละถึงแปลก เวลานี้ไม่เป็นไรได้ด้วยหรือ"

---

[6] อิมมานูเอล คานต์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาชาวเยอรมันที่มักออกจากบ้านในเวลาเดิมทุกวันจนกลายเป็นตั้งนาฬิกาบอกเวลาให้คนอื่น ๆ

ป้าคนโตพูดพลางลูบหลังโก่งงอของย่า

“ฉันเคยได้ยินว่าคนแก่น่ะ ถ้ามีใครไม่อยู่แล้วคนหนึ่ง ไม่นานอีกคนก็จะเป็นอะไรตามไปด้วย พ่อเพื่อนฉันก็มีชีวิตอยู่ได้ประมาณสามเดือนหลังภรรยาตาย แล้วจู่ๆท่านก็เสียไปเลย”

สามีของป้าพูดขึ้นมาช้าๆ

“ดูๆ ดูมันสิ...ผีเจาะปากมาพูดรึไง ปากหาเรื่องจริงๆ”

คนพูดประโยคนี้คือย่าซึ่งกำลังระบายอารมณ์โกรธใส่โทรทัศน์

การแลกเปลี่ยนความเห็นของผู้ใหญ่ในบ้านเรื่องจิตใจที่ได้รับการกระทบกระเทือนของย่าหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง ทันใดนั้น ป้าคนโตก็โผเข้าไปดึงตัวย่ามากอด

“โธ่ แม่ฉันช่างน่าสงสาร ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปต้องกินข้าวคนเดียว นอนคนเดียวแล้ว...ต่อให้มีลูกถึงสี่คน แต่จะไปมีประโยชน์อะไร ในเมื่อทุกคนมัวแต่ห่วงทำมาหากินเลี้ยงตัวเอง”

ป้าสะใภ้เบือนหน้าหนี คงเพราะเป็นสะใภ้คนโตเลยอึดอัดที่ต้องมาได้ยินเรื่องนี้ ส่วนแม่ของฉันที่แม้จะไม่ใช่สะใภ้คนโต แต่ก็เป็นสะใภ้เหมือนกันนั้นได้แต่ก้มหน้านิ่งอยู่หลังเสื่อพ่อ บรรยากาศของบ้านเจ้าภาพงานศพที่ก่อนหน้านี้เฮฮาจนเกินควรกลับหม่นหมองลงในทันที ป้าคนโตกอดย่าไว้จากข้างหลังแล้วเริ่มร้องไห้ ป้าทั้งร้องไห้เก่ง ยิ้มเก่ง แถมยังกินเก่งอีกด้วย ย่าบิดตัวออกเล็กน้อย จากนั้นเสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้นกว่าเดิม สงสัยเพราะมีคนไปร้องไห้อยู่ข้างหูเลยไม่ค่อยได้ยิน

ส่วนฉันน่ะหรือ ถ้าถามฉัน ย่าจะกินข้าวคนเดียวหรือกินกับใครมันก็เป็นปัญหาของพวกผู้ใหญ่ เวลานี้หมู่ดาวท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืนส่องแสงระยิบระยับ ลมเอื่อยๆพัดพาให้ความง่วงโถมเข้ามา... จะว่าไป ช่วงที่จัดงานศพฉันไม่ได้นอนเลย

พี่สาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องและพี่สะใภ้นอนหลับอยู่ในห้องชั้นบน

พอฉันล้มตัวลงนอนข้าง ๆ ก็แว่วเสียงนกร้อง ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งว่านั่นเป็นเสียงนกฮูกหรือนกเค้าแมว แต่ไม่ทันไรก็ผล็อยหลับไป

เรื่องราวมากมายปรากฏขึ้นในความฝันอย่างไม่เป็นลำดับ ตั้งแต่วันแรกที่ได้ข่าวการเสียชีวิตของปู่แล้วเดินทางมาถึงชนบทแห่งนี้ ฉันมองไปที่ร่างของปู่ซึ่งนอนอยู่ในห้องนอนด้านใน พลางคิดว่า 'นี่เป็นศพแรกที่ฉันได้เห็นในชีวิต' จากนั้นก็ตกใจกับความคิดของตัวเองและสำนึกผิดว่า 'ปู่เพิ่งตายไปได้ไม่นาน เรียกว่าศพได้อย่างไร เรานี่ใจดำจริง ๆ' ต่อมาเป็นฝันตอนโลงลงไปอยู่ในหลุมแล้ว มีคนบอกให้ฉันโปรยดินเป็นคนแรก ฉันก็โปรย ตอนนั้นเองที่เพิ่งจะรู้สึกว่า 'นี่ปู่ตายแล้วจริง ๆ สินะ' แล้วน้ำตาก็ไหลออกมาเล็กน้อย ต่อมาฉันฝันเห็นพ่อร้องไห้โฮเสียงเหมือนวัว แล้วอยู่ดี ๆ เขาก็ตบยุงที่ต้นคอตัวเอง ฝันเห็นย่ายัดซัมใบฟักทองเข้าไปในปาก แล้วจู่ ๆ ก็พูดขึ้นว่า 'ถั่วดำหนึ่งทเว ข้าวเหนียวหนึ่งมัล[7]' ฉากในฝันเปลี่ยนไป ฉันยืนล่อนจ้อนอยู่ริมลำธาร จากนั้นก็ลงไปในน้ำ ในฝันยังนึกกังวลว่า 'ถ้าใครมาเห็นเข้าต้องเป็นเรื่องแน่' ไม่รู้ว่าเพราะได้ยินเสียงน้ำไหลรึเปล่า ถึงได้รู้สึกปวดฉี่ขึ้นมา...'มันเป็นชักโครกธรรมชาติอยู่แล้วนี่นา ไม่เห็นเป็นไร' ฉันคิด แต่ขณะกำลังจะปลดทุกข์ก็ลืมตาตื่นขึ้นมาเสียก่อน

แสงแดดที่ส่องลอดเข้ามาจากประตูด้านหลังพาดยาวไปถึงกลางห้อง ต้นคอฉันเหนียวเหนอะหนะไปด้วยเหงื่อ เสียงตู้เย็นทำงานดังหึ่ง ๆ ฉันรู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างแปลกไป แต่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร ฉันจึงรีบวิ่งพาตัวเองไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยก่อน แล้วระหว่างที่กำลังปลดทุกข์ก็ฉุกคิดขึ้นมาว่า แย่แล้ว ฉันได้ยินเสียงตู้เย็น

[7] หน่วยวัดปริมาตร สิบทเวเท่ากับหนึ่งมัล หนึ่งมัลเท่ากับประมาณสิบแปดลิตร

ทั้งที่บ้านหลังนี้มีคนอยู่เกือบยี่สิบคน ปกติเสียงพูดคุยดังจอแจจนไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์เข้าด้วยซ้ำ แต่นี่เสียงตู้เย็นงั้นหรือ...

บรรยากาศภายในบ้านเงียบสงัดอย่างกับวัด ฉันเดินเข้าไปดูทีละห้อง ไม่มีใครอยู่เลย

ฉันเดินต่อไปยังลานหน้าบ้าน ไม่มีรถจอดอยู่แม้แต่คันเดียว

"ตื่นเสียทีสินะ"

คุณนายฮงกันนันยืดหลังขึ้นมาขณะยืนดูแปลงกุยช่ายหน้าบ้าน

ตอนนั้นเป็นตอนกลางวัน แดดแรงเสียจนแม้แต่เงายังหลบไปอยู่ใต้เท้า เจ้า 'คง' สุนัขที่มองเผิน ๆ คล้ายพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ แต่พอมองอีกทีก็เป็นแค่สุนัขพันทางตัวหนึ่งกำลังนอนคว่ำอยู่ใต้ร่มเงาสั้น ๆ ของต้นพลับ มันกระดิกหางเล็กน้อย หรือจะเป็นการส่งสัญญาณว่าต่อไปนี้มาเป็นเพื่อนกันเถอะ

ฉันรู้สึกตาลายขึ้นมาทันที จู่ ๆ ก็เกิดอาการวิงเวียน จึงพาตัวเองกลับเข้ามาในห้อง ดาวสีดำลอยว่อนอยู่เบื้องหน้า สาเหตุที่เป็นแบบนี้ไม่ใช่เพราะเจอแสงแดดกะทันหันหรอก ฉันสาบานได้เลยว่าเป็นเพราะจิตใจได้รับความกระทบกระเทือนต่างหาก ข้างโทรศัพท์มีกระดาษโน้ตวางอยู่แผ่นหนึ่ง แถมยังเป็นกระดาษที่ฉีกออกมาจากปฏิทินอย่างลวก ๆ

'มูซุน ฝากดูแลย่าแป๊บหนึ่งนะ'

ข้างกระดาษนั้นยังมีธนบัตรใบละห้าหมื่นวอนวางอยู่อีกสิบใบ แต่ที่ฉันรู้สึกเจ็บใจจริง ๆ คือหลังประโยค 'ฝากดูแลย่าแป๊บหนึ่งนะ' ยังมีรูปหัวใจด้วย! หัวใจเนี่ยนะ ถามจริงเถอะ ทิ้งลูกสาวไว้กลางหุบเขาอันเปล่าเปลี่ยวแบบนี้ ยังมีอารมณ์วาดหัวใจอีกหรือคะ พ่อ!

อา! และนี่ก็คือเรื่องราวการถูกเนรเทศของฉันทั้งหมด ฉันไม่อยากเอ่ยถึงบรรดาพ่อแม่พี่น้องที่พากันย่องหนีไปเพราะกลัวฉันตื่น

ถือซะว่าทั้งหมดนี้เป็นความผิดของฉันเองที่มัวแต่หลับใหลขณะกองทัพใหญ่ของคนยี่สิบคนอพยพไปจากที่นี่ ถ้าเพียงแต่ฉันตื่นสิบโมงเหมือนทุกวัน...ไม่สิ ถ้าตื่นตอนช่วงสุดท้ายที่คุณนายฮงกันนันแบ่งถั่วกองละหนึ่งทเว ข้าวเหนียวกองละหนึ่งมัล ก็น่าจะรอดแล้วด้วยซ้ำ บ้าเอ๊ย ถ้าเพียงแต่ฉันไม่ใช่คนที่เตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นปีที่สาม อา อย่าดีกว่า เพราะถ้าย้อนกลับไปเสียใจเรื่องนั้น เดี๋ยวก็ต้องย้อนไปถึงตอนมัธยมที่ไม่ตั้งใจเรียนเลยไม่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ในครั้งเดียวอีก แต่ก่อนหน้านั้น ถ้าเกิดเป็นลูกชายจะเจอเรื่องอย่างนี้ไหมนะ บางครั้งก็รู้สึกว่าฉันผิดเองที่เกิดเป็นลูกสาว แต่ถ้าคิดแบบนี้ คนที่ผิดที่สุดก็คือหมี[8] ที่ถูกฮวันอุงหลอกให้กินซุก[9] กับกระเทียมตั้งแต่แรก...เอาเป็นว่าเป็นความผิดของฉันแล้วกัน ได้แต่ทุบอกตัวเองดังตุ้บ ๆ แล้วบอกว่าฉันผิดเอง ฉันผิดเอง ทั้งหมดนี้เป็นเพราะฉันมัวแต่ห่วงนอนตอนเช้าเอง

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ รูปหัวใจงั้นหรือ แม้จะผ่านไปสามวันแล้ว แต่พอนึกถึงรูปหัวใจขึ้นมาทีไรก็รู้สึกว่าลมหายใจร้อนผ่าวไปหมดทุกที

ถ้าใครเคยมีประสบการณ์จะรู้ดีว่าวันไหนที่ตื่นเช้า วันนั้นจะยาวนานเป็นพิเศษ นกตื่นเช้าอาจได้กินหนอน แต่คังมูซุนที่ตื่นเช้าไม่มีอะไรให้ทำ ถึงปกติฉันจะนอนตื่นสาย แต่ก็ไม่นอนกลางวัน ผิดกับคุณนายฮงกันนันที่กินข้าวเที่ยงเสร็จปุ๊บเป็นต้องล้มตัวลงนอนทุกที เห็นอย่างนี้แล้วย่ายังบอกว่าฉันเป็นคนขี้เกียจอีก

---

[8] ตำนานสร้างชาติของเกาหลีกล่าวว่า ในอดีตกาลมีหมีกับเสือไปร้องขอต่อเทพฮวันอุงว่าอยากเป็นมนุษย์ ฮวันอุงจึงสั่งให้บำเพ็ญเพียรด้วยการกินซุกและกระเทียมทุกวันเป็นเวลาหนึ่งร้อยวัน แต่เสือถอดใจไปกลางคัน จึงมีเพียงหมีที่ได้กลายเป็นมนุษย์ผู้หญิง และให้กำเนิดกษัตริย์คนแรกของเกาหลีในเวลาต่อมา

[9] ชื่อผักประเภทหนึ่งในวงศ์เดียวกับโกฐจุฬาลัมพา

งั้นวันนี้จะทำอะไรดีนะ เมื่อวานฉันเบื่อมาก ตอนห้าโมงเย็นเลยพาเจ้าคงออกไปเดินเล่น พอแดดร่มลมตกที่นี่ก็ค่อยน่าเดินขึ้นมาหน่อย ฉันคิดกับตัวเองว่า ต่อไปพามันออกมาเดินเล่นทุกวันแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะได้ทั้งออกกำลังกาย ได้ทั้งฆ่าเวลา เจ้าคงน่าจะเพิ่งเคยออกมาเดินเล่นเป็นครั้งแรกถึงได้วิ่งสะเปะสะปะไปทางโน้นทีทางนี้ที จนไม่รู้ว่าฉันจูงมันหรือมันจูงฉันกันแน่ ชาวบ้านที่ทำงานอยู่ในไร่นาหันมามองเราเป็นตาเดียว พวกเขาถึงกับทิ้งงานในมือแล้วหันมาดูกันทั้งหมู่คณะเลยละ ฉันเดินต่อไปอีกราวสิบนาทีจนมาถึงสามแยก

หากให้พูดถึงสามแยก มันคือบริเวณที่คึกคักที่สุดในหมู่บ้านทูวังนีแห่งนี้ เพราะมีป้ายรถเมล์ซึ่งรถเมล์อันทรงเกียรติจะแวะเวียนผ่านมาแค่ชั่วโมงละคันเท่านั้น หัวมุมถนนทั้งสามเป็นที่ตั้งของอาคารประชุมของหมู่บ้าน บ้านหลังคาน้ำเงินที่ไม่มีประตูหน้า และร้านขายของชื่อพูฮึงซูเปอร์ซึ่งแปลว่าฟื้นตัวขึ้นมาใหม่ แต่สภาพร้านกลับดูไม่ใหม่เลยสักนิด หากมีใครสงสัยว่าร้านโซห่วยมีขนาดประมาณไหน ฉันก็อยากให้มาดูพูฮึงซูเปอร์แห่งนี้ไว้

เจ้าของร้านเป็นหญิงชรารูปร่างอวบอึ๋ม ดูแล้วขนาดหน้าอกน่าจะเกินคัพดีไปไกล แกไม่สวมเสื้อชั้นใน แต่กระนั้นก็ดูไม่โป๊เลยสักนิด อาจเป็นเพราะพุงที่ยื่นออกมาเท่าหน้าอก หญิงชราคนนั้นนั่งอยู่บนโซฟาหน้าร้าน แกมัวแต่มองดูฉันพาเจ้าคงมาเดินจนมือหยุดพัดไปเสียดื้อ ๆ หรือแกจะไม่เคยเห็นสาวน้อยจากกรุงโซลมาก่อน แค่ฉันใส่ชุดวอร์มออกมาเดินยังขนาดนี้ ถ้าแต่งตัวเต็มยศ คนที่นี่คงพากันแตกตื่นแน่ แล้วหญิงชราก็ถามขึ้นว่า

“เอ็งลากหมามาด้วยทำไม”

เย็นวันนั้น หลังจากคุณนายฮงกันนันกลับมาจากไร่ ขณะล้างเท้าก็พูดขึ้นว่า

“คนเขาลือกันให้แซ่ดว่ามีนังผู้หญิงบ้าที่ไหนก็ไม่รู้เดินลากหมาไปทั่วหมู่บ้าน”

ให้ตายสิ วัฒนธรรมแตกต่างกันอย่างกับชาวปารีสและเผ่ามาไซในแอฟริกา ถ้าวันนี้ฉันพาหมาออกไปเดินเล่นอีก ดีไม่ดีอาจมีคนโทร. ไปแจ้งความ

ถ้าใครเคยมีประสบการณ์จะรู้ว่าตอนที่ไม่ทำอะไร เวลาจะเดินช้าลง หรือในอีกความหมายหนึ่งคือ หากลงมือทำอะไรสักอย่าง เวลาจะผ่านไปเร็วขึ้น...

คุณนายฮงกันนันปลูกถั่วแขกไว้ตรงริมลานหน้าบ้าน ลำต้นของมันเหยียดเลื้อยขึ้นข้างบนเหมือนเถาวัลย์ คนจึงพากันเรียกมันว่าถั่วเถาวัลย์ จะว่าไปแล้ว คนสมัยก่อนตั้งชื่อได้เรียบง่ายดีจริง ๆ อย่างคนหน้าตาเศร้าหมองก็ตั้งชื่อว่าซอบซอบบีที่แปลว่าคนเศร้า ลูกคนสุดท้องก็ตั้งชื่อว่ามักตุงงีที่แปลว่าน้องเล็ก

ข้างต้นถั่วมีไม้ไผ่ปักไว้เพื่อให้เถาวัลย์เกาะเลื้อยขึ้นไป ถ้ามันเลื้อยพันไม้ไผ่ขึ้นไปด้านบนได้ งั้นก็แสดงว่าเถาวัลย์เคลื่อนไหวได้น่ะสิ ดีละ! งั้นฉันจะคอยจับตาดูตอนเถาวัลย์เลื้อยพันรอบไม้ไผ่ให้ได้

เอ๊ะ จะว่าไปก็มีคนคนหนึ่งที่เคยทำการทดลองคล้าย ๆ แบบนี้นี่นา...คนที่ทดลองผสมพันธุ์ถั่วลันเตาจนค้นพบกฎของยีนเด่นและยีนด้อย ชื่อเมนเดลหรืออะไรสักอย่าง มันอาจแตกต่างกับการทดลองที่ฉันจะลงมือทำต่อไปนี้ แต่เอาเป็นว่านายเมนเดลอะไรนั่นก็คงว่างมากจนไม่มีอะไรทำเหมือนกัน

เถาวัลย์จะมีสติปัญญาหรือเปล่านะ ทำไมมันถึงได้นิ่งราวกับรู้ว่ามีใครจ้องมองอยู่ แต่ไม่ใช่แค่เถาวัลย์เท่านั้น ละแวกนี้ทั้งละแวก

ก็เหมือนจะนิ่งสนิทไปด้วย ไม่มีใครเดินผ่าน ไม่มีรถแล่นผ่าน มีเพียงกิ่งไม้ไหวตามลมบ้างบางครั้ง คนแถวนี้หายไปทำอะไรกันหมดน่ะหรือ พวกเขากำลังซุ่มทำงานอยู่หลังต้นบาร์เลย์และต้นถั่ว ถ้าอยากรู้ว่าสิ่งที่ฉันพูดเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ก็แค่ลองจูงหมาออกไปเดิน แล้วบรรดาคนแก่ที่ตากแดดจนผิวคล้ำจะพากันชะเง้อหน้าขึ้นมาจากไร่นาอย่างกับนกกระเรียนเลยละ

พอฉันเผลอไปคิดเรื่องอื่นแล้วหันมาดูอีกที ก็รู้สึกว่าเถาวัลย์โค้งงอเล็กน้อย

วันแรกที่ถูกเนรเทศ ฉันโทร.ไปประท้วงกับแม่ ซึ่งท่านแม่ผู้มีเมตตาก็ตอบกลับมาว่า

“นักเรียนเตรียมสอบงั้นหรือ อย่างแกเนี่ยนะ คนที่แค่ฝนตกก็โดดเรียนพิเศษ วันดีคืนดีเกิดหดหู่ขึ้นมาก็ไม่ยอมไปเรียน แต่กลับตามดูละครไม่ขาดตั้งแต่ละครวันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสฯ ไล่ไปจนถึงละครสุดสัปดาห์อย่างแกน่ะหรือ แกก็เป็นแค่คนว่างงานที่ขี้เกียจเท่านั้นแหละ รู้ตัวบ้างไหม อย่ากลับมากวนมูซอกอ่านหนังสือสอบอยู่ที่นั่นไปก่อนจนกว่าพ่อแม่จะไปรับ”

อันที่จริงนี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่ฉันถูกทิ้งให้อยู่บ้านนอก ครั้งแรกคือฤดูร้อนตอนอายุหกขวบ ความทรงจำช่วงนั้นไม่ใช่ว่าฉันจำได้เอง แต่เป็นการฟังคนอื่นเล่ามาอีกที มูซอก น้องชายที่ห่างกับฉันสามปี เกิดมาพร้อมรูรั่วที่หัวใจจึงต้องเข้ารับการผ่าตัดเพื่อปิดรูรั่วนั้น พี่สาววัยหกขวบอย่างฉันต้องมีคนคอยดูแลเลยถูกเอามาทิ้งไว้ที่นี่ ตอนนั้นพ่อกับแม่ก็อาศัยจังหวะที่ฉันนอนหลับหนีกลับไปก่อนเช่นกัน

หรือว่าสาเหตุที่ฉันตื่นเช้าไม่ได้จะเป็นเพราะเหตุการณ์ฝังใจตอนเด็ก จิตใจลึก ๆ ไม่อยากตื่นเพราะกลัวว่าตัวเองจะถูกทิ้งอีก

ก็แค่ลองพูดดูเฉย ๆ น่ะนะ เพราะจากคำบอกเล่าของคุณนาย

ฮงกันนัน ตอนนั้นฉันร้องไห้ฟูมฟายอยู่แค่แป๊บเดียว

“เอ็งน่ะ ชอบเดินไปนู่นมานี่ หาตัวไม่ค่อยเจอ พอถึงเวลากินข้าวทีไร ปู่กับย่าต้องออกไปตามหาตลอด”

คังมูซุนในวัยหกขวบปรับตัวได้ดีอย่างไม่มีที่ติ ไม่ว่าจะภูเขาหรือทุ่งหญ้าก็เดินเตร็ดเตร่ไปทั่ว ทั้งจับแมลงปอ เด็ดหญ้าคามากินแถมยังตากแดดจนตัวคล้ำ ผิวลอกอีก

“ตอนเป็นเด็ก ก้นเอ็งไม่เคยได้นั่งติดพื้นเลยด้วยซ้ำ ไหงโตมากลายเป็นคนแบบนี้ไปได้ก็ไม่รู้”

คุณนายฮงกันนันไม่รู้ ฉันก็ไม่รู้ อาจเพราะตอนนั้นใช้พลังงานเยอะเกินไป ตอนนี้เลยไม่มีแรงเหลือแล้ว

ฉันขอหยุดการสังเกตเถาวัลย์ของถั่วแขกไว้เพียงเท่านี้ เพราะแขนเป็นเหน็บ เห็นทีจะไม่ไหว ถ้าให้รายงานผลระหว่างการทดลองก็บอกได้ว่าน่าเบื่อมาก ไม่ใช่ว่าใครๆ จะเป็นเมนเดลได้ สรุปแล้วเมนเดลก็คือเมนเดล คังมูซุนก็คือคังมูซุน

ช่างเรื่องการสังเกตทางวิทยาศาสตร์นั่นเถอะ ถ้าเอ่ยถึงชีวิตในชนบทแล้วก็ต้องหนีไม่พ้นการจัดสวน คุณนายฮงกันนันรู้แค่วิธีถอนวัชพืชในไร่ ไม่รู้เรื่องการตกแต่งสวนเลย แม้ด้านหนึ่งของลานหน้าบ้านจะมีแปลงดอกไม้อยู่ แต่ก็เป็นเพียงแปลงที่ปลูกมั่วตามอำเภอใจ หากย่าใช้ความจริงใจแค่สักครึ่งหนึ่งของตอนปลูกถั่ว มันคงไม่ออกมาหน้าตาแบบนี้ แต่จะไปคาดหวังอะไรกับคนแก่ที่ปลูกถั่วแขกไว้ในลานหน้าบ้านแทนที่จะปลูกต้นคอสมอสหรือฟอร์ซิเทียล่ะ

ฉันย้ายไม้ดอกมาปลูกรวมกันตามสีดีไหมนะ หรือจะวางสีให้เหมือนเวลาแปรอักษรดี จำได้ว่ามีซองเก็บเมล็ดดอกไม้อยู่ที่ไหนสักแห่งในห้องนอนแขก...แต่ลงมือถอนวัชพืชก่อนแล้วกัน

พอได้ลองทำก็สนุกดีเหมือนกันแฮะ สงสัยเพราะแบบนี้คุณนาย

ฮงกันนันถึงได้กุลีกุจอไปถอนวัชพืชทันทีที่ลืมตาตื่นขึ้นมาตอนเช้า ก่อนหน้านี้ฉันเคยสงสัยว่าทำไปทำไม เพราะตกกลางคืนย่าก็เอาแต่โอดครวญว่า 'ปวดเนื้อปวดตัวไปหมดแล้ว โอย แขนขาข้า' แต่ตอนนี้พอจะเข้าใจแล้วละ

วัชพืชบางต้นหยั่งรากลงลึกแล้ว ต้นไม้รากลึกไม่เอนไหวตามแรงลมฉันใด วัชพืชรากลึกก็ไม่หลุดออกมาตามแรงดึงง่าย ๆ ฉันนั้น แต่คิดว่าแค่นี้จะทำให้ถอดใจงั้นหรือ ฉันหยิบเสียมมาขุดไม่ยั้ง จนกระทั่งได้เห็นไส้เดือนกำลังดิ้นอยู่ ตอนแรกนึกว่ามีสองตัว แต่ว่าว้าก! ตัวมันขาดเป็นสองท่อนต่างหาก แย่แล้ว หนึ่งชีวิตต้องจบสิ้นลงด้วยน้ำมือและฝีมือการขุดดินของฉัน มันดิ้นแรงเสียจนฉันหลอนไปเองว่าได้ยินเสียงมันกรีดร้อง แต่เป็นเสียงกรีดร้องที่ไม่มีใครได้ยิน ใช้คำอุปมาได้เห็นภาพเลยใช่ไหมล่ะ แต่นี่ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องนี้ ฉันรีบตักดินมากลบไส้เดือน เพราะกลัวมันจะจำหน้าได้แล้วกลับมาแก้แค้น จากนั้นก็รู้สึกคลื่นไส้อยู่พักใหญ่ รู้สึกผิดด้วยอีกนิดหนึ่ง

ฉันจัดสวนต่อไปไม่ไหวแล้ว ไม่มีอะไรที่สงบและปลอดภัยกว่านี้แล้วหรือ อย่างเช่น...การเอาดอกพงช็อน[10] มาย้อมสีเล็บ ว่ากันว่าถ้าสียังติดอยู่ที่ปลายเล็บตอนหิมะแรกตก ความรักครั้งแรกจะสมหวัง แต่เรื่องนั้นคงลำบาก เพราะรักแรกของฉันแต่งงานไปตั้งแต่สามปีก่อนแล้ว โธ่ อาจารย์วิชาภาษาเกาหลีของฉัน!

ไม่รู้ว่ามีใครรู้หรือเปล่า แต่เวลาเอาดอกพงช็อนมาย้อมเล็บ นอกจากกลีบดอกแล้ว ควรใส่ใบลงไปด้วยสีถึงจะสวย ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมพอเอาใบสีเขียวผสมลงไปแล้ว น้ำย้อมสีแดงถึงออกมาสวยกว่าปกติ ในระหว่างที่ฉันเด็ดดอกพงช็อนก็มีบางอย่างหยดติ๋งลงมา

[10] ดอกไม้ชนิดหนึ่ง มีลักษณะเป็นพวงสีแดง เด็กเกาหลีเล่นย้อมเล็บด้วยการเอาดอกพงช็อนไปผสมน้ำแล้วเอามาพันหรือโปะทิ้งไว้บนเล็บ

ให้ความรู้สึกเหมือนตอนมือเปื้อนน้ำมูก โอ๊ย ให้ตายสิ มีทากเกาะอยู่หลังใบ ชะล่าใจไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าชีวิตในชนบทจะน่าตื่นเต้นขนาดนี้ เจ้าทากคลานต่อไปพร้อมทั้งปล่อยเมือกออกมาตามทางด้วย ในความคิดของมัน นี่คงเป็นการวิ่งหนีอย่างสุดชีวิตแล้ว

เคยได้ยินตำนานเรื่องทากไหม

ตามตำนานของคุณนายฮงกันนัน กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหญิงขี้เกียจอยู่คนหนึ่ง ขี้เกียจถึงขนาดว่าไม่ยอมทอผ้า ไม่ยอมซักผ้า เสื้อผ้าที่ใส่ก็เลยมีน้อยลงเรื่อย ๆ จนตอนหลังหล่อนก็ไม่ใส่เสื้อผ้าเลย มันเสียเลย วันหนึ่งมีงานเลี้ยงในหมู่บ้าน ผู้หญิงขี้เกียจคนนี้อยากไปเที่ยวในงานมาก จึงอ้อนขอสามีว่าตนจะเข้าไปอยู่ในไหขนาดใหญ่ ให้สามีอุ้มไหแล้วเอาไปวางไว้ที่มุมหนึ่งของลานจัดงานเลี้ยง สามีทำตามที่หล่อนร้องขอ เมื่อบรรยากาศรอบตัวเงียบ หญิงที่อยู่ในไหจะโผล่หัวขึ้นมาดู แต่พอมีคนเดินผ่านก็จะผลุบหายเข้าไปในไหทันที ทำอย่างนี้อยู่ซ้ำ ๆ จนคนในหมู่บ้านสังเกตเห็น พวกเขาไม่ค่อยชอบหญิงขี้เกียจอยู่แล้ว บวกกับอยากจะลองแกล้งก็เลยพากันไปเคาะจนไหแตกเพล้ง หญิงขี้เกียจปรากฏตัวในสภาพล่อนจ้อน หล่อนอับอายจนสิ้นใจตายเสียตรงนั้นเอง แล้วก็มาเกิดใหม่เป็นทาก

หญิงขี้เกียจเอ๋ย จะเกียจคร้านก็เอาแต่พองามสิ ทำตัวแบบนี้มันเดือดร้อนคนที่กำลังท้องไส้ไม่ดีอยู่นะ

“ขี้เกียจเหมือนเอ็งไม่มีผิด”

แม้คุณนายฮงกันนันจะพูดแบบนี้ แต่ใช่ที่ไหนกัน ฉันไม่ได้ขี้เกียจขนาดนั้นสักหน่อย

ฉันล้างมือด้วยสบู่ ถูจนลายก้นหอยที่นิ้วมือแทบเลือนหายไป จากนั้นก็ล้างอีกสองรอบ สามรอบ แล้วลองดมกลิ่นดู ในตอนนั้น

มีเสียงรถมอเตอร์ไซค์ดังขึ้นพอดี

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันรู้สึกดีใจเพราะได้เจอบุรุษไปรษณีย์เขาสวมหมวกกันน็อกอยู่ หลังจากหย่อนจดหมายลงในกล่องไปรษณีย์ซึ่งแขวนอยู่ตรงเสาด้านหนึ่งของประตูหน้าบ้าน เขาก็หันมามองฉันที่วิ่งออกมาด้วยท่าทางราวกับเจ้าสาวป้ายแดงวิ่งมารับคนรัก เขาสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร นอกจากรูปร่างจะผอมแห้งแล้วยังสวมหมวกกันน็อกสีแดงอีก ดูแล้วเหมือนไม้ขีดไฟไม่มีผิด แถมยังเป็นไม้ขีดไฟก้านใหญ่ที่ชอบแถมมาในกล่องเค้กด้วย ใบหน้าใต้หมวกกันน็อกมีริ้วรอยกระจายอยู่ทั่ว อายุของเขาน่าจะประมาณหกสิบได้ แต่ถ้ายังทำงานอยู่ก็อาจจะอายุน้อยกว่านั้น

“ใครเนี่ย”

บุรุษไปรษณีย์โพล่งออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ฉันกำลังจะถามกลับว่า ‘หมายถึงอะไรคะ’ แต่ก็นึกขึ้นมาได้ก่อน

“ฉันเป็นหลานสาวบ้านนี้ค่ะ”

“อ๋อ...” บุรุษไปรษณีย์ผงกหัว แล้วพูดว่า

“ยังไม่กลับเพราะเป็นห่วงย่าสินะ”

เขาคิดเองเออเองคนเดียว ถึงแม้มันจะห่างไกลกับความจริงเล็กน้อย แต่ปล่อยให้เข้าใจอย่างนั้นไปแล้วกัน

ไม่อยากเชื่อเลยว่าหลังจากถูกเนรเทศมาสามวัน ผู้ชายคนแรกที่ฉันได้คุยด้วยจะเป็นบุรุษไปรษณีย์ไม้ขีดไฟก้านใหญ่ คนที่มันดวงดีต่อให้มาอยู่ในที่แบบนี้ก็ยังมีพักแฮอิล[11] มาส่งจดหมายให้

“ทำไมค่าไฟแพงขนาดนี้ เพราะเอ็งคนเดียวเลย”

คุณนายฮงกันนันบอกให้ฉันอ่านใบแจ้งค่าไฟที่บุรุษไปรษณีย์

[11] นักแสดงชาวเกาหลี เคยรับบทบุรุษไปรษณีย์หนุ่มที่ทำงานอยู่บนเกาะทางใต้สุดของเกาหลีในภาพยนตร์เรื่อง *My mother, the Mermaid*

เอามาให้ ฉันก็ทำตามคำสั่ง แต่กลายเป็นว่ามาต่อว่ากันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องหน้าตาเฉย คุณนายฮง นี่มันใบแจ้งค่าไฟของเดือนที่แล้วต่างหากค่ะ

“ย่าเป็นอย่างไรบ้าง”

ลุงโทรศัพท์มาราวสามทุ่มครึ่ง เมื่อวานนี้ป้าโทร.มา วันก่อนหน้าก็เป็นอาหญิง ไม่รู้ว่าจับฉลากผลัดกันโทร.มาหรืออย่างไร แถมเรื่องที่ถามก็ยังเป็นเรื่องเดียวกันอีก

“ย่าเป็นอย่างไรบ้าง”

ถ้าเป็นห่วงขนาดนั้นก็มาดูแลเองสิ

“ย่ากินข้าวครบสามมื้อหรือเปล่า”

เย็นวันที่เราฝังปู่บนภูเขาแล้วกลับลงมาก็เห็นเหมือนกันไม่ใช่หรือคะว่าย่าตักข้าวเสียพูนถ้วย

“ย่านอนหลับไหม”

ฉันให้ฟังเสียงย่ากรนแทนคำตอบเองเสียเลย

“ย่าพูดอะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า...”

ทุกคนคงเป็นห่วงว่าย่าจะเสียสติหลังจากสูญเสียคู่ชีวิตที่อยู่ด้วยกันมาหกสิบปี พูดแบบนี้อาจฟังดูไม่ค่อยดีนัก แต่ถ้าปู่ไม่ได้ตายเพราะเส้นเลือดในสมองแตก หากแต่จู่ๆ ถูกพบเป็นศพ ฉันอาจสงสัยว่าคุณนายฮงกันนันเป็นฆาตกรด้วยซ้ำ เพราะย่าดูเข้มแข็งเกินกว่าแม่หม้ายทั่วไป ทั้งที่ปกติแล้วไม่ว่าจะแก่แค่ไหน แต่คนเป็นแม่หม้ายก็จะแผ่รังสีของแม่หม้ายออกมาอยู่ดี

“มูซุน หนูเป็นหลานกตัญญูจริงๆ”

จบการสนทนา!

ไม่รู้ว่ามีใครรู้หรือเปล่า แต่รายการโทรทัศน์กระจายเสียง

สาธารณะจะจบตอนตีสอง ฉันไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน เพราะสมัยที่ยังอยู่ในดินแดนแห่งอารยธรรม ช่องทั้งสามสิบหกช่องมีรายการฉายต่อเนื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง วันนี้เป็นวันสุดท้ายของสารคดี “การศึกษาของรัฐเป็นแบบนี้ต่อไปจะดีหรือ” แม้เคยนึกในใจว่าจะเป็นการศึกษาของรัฐหรือเอกชน ฉันก็ยินดีดูให้หมด ขอแค่อย่าจบเลย แต่สุดท้ายมันก็จบลงจนได้ หลังจากจอสีรุ้งในช่วงปรับสัญญาณโทรทัศน์หายไป หน้าจอก็กลายเป็นภาพซ่า ๆ ใบหน้าหดหู่สะท้อนอยู่ในจอโทรทัศน์ที่ดับลงแล้ว มันคือใบหน้าของฉันเอง อา! ช่องทีวีเอ็นของฉัน! ช่องเอ็มทีวีของฉัน! ช่องฮานาทีวีของฉัน!

ถ้าได้พูดคุยกับคนอื่นบ้าง ความเหงาก็คงจะหายไป...แต่อย่างที่บอกว่า อยู่ที่นี่โทรศัพท์มือถือไม่ต่างอะไรกับนาฬิกา บรรดาเพื่อน ๆ ของฉันพอเห็นเบอร์บ้านแปลก ๆ โทร.เข้าก็ไม่มีใครรับเลย

บรรยากาศรอบบ้านเงียบสงบ ขับให้เสียงเข็มนาฬิกาดังยิ่งกว่าเดิม เวลาช่างผ่านไปช้าเหลือเกิน ตอนกลางวันว่าช้าแล้ว แต่ตอนกลางคืนเอื่อยเฉื่อยเสียยิ่งกว่าอีก ฉันเพิ่งเข้าใจความรู้สึกของฮวังจินอี[12] ก็วันนี้ คืนอันยาวนานในเดือนสิบเอ็ดคงน่าเบื่อมากเสียจนฮวังจินอีอยากฉีกมันออก แต่หล่อนยังโชคดีที่ได้เอามันมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในคืนที่คนรักมาหา สำหรับฉันแล้ว ไม่มีคนรักให้ร่วมแลกเปลี่ยนบทเพลงแห่งความรักด้วย แถมฉันยังไม่ใช่คนที่ยุ่งจนไม่มีเวลาเหลือให้ทำอะไรสักอย่าง ถ้าเอาเวลาไปให้คนที่ต้องการได้ก็คงดี ฉันจะได้เอามันไปบริจาคให้คนที่ชอบพูดว่าอยากให้หนึ่งวันมียี่สิบห้าชั่วโมง!

---

[12] ผู้หญิงที่ทำงานให้ความบันเทิงแก่ชนชั้นสูงในสมัยโชซอน มีความสามารถทางศิลปะและกวี ครั้งหนึ่งเธอได้แต่งกลอนว่าค่ำคืนเดือนสิบเอ็ดช่างยาวนานเสียจนอยากฉีกช่วงเวลานั้นออกมาเก็บไว้ใต้ผ้าห่ม เพื่อเอาไปใช้ยามคนรักมาหา

พอฉันเดินไปที่ลานหน้าบ้าน เจ้าคงก็กระดิกหางอย่างบ้าคลั่ง เจ้าคง! เจ้าหมาพันทางเอ๊ย! ต่อให้แกดีใจแค่ไหนที่เห็นฉัน แต่ฉันก็พาแกออกไปเดินเล่นไม่ได้แล้ว

พระจันทร์ส่องสว่าง ดวงดาวส่องแสงระยิบระยับ มีเสียงสัตว์ป่าร้องดังขึ้นจากที่ไหนสักแห่งบนภูเขา สัตว์ที่ร้องเสียงแบบนี้คือตัวอะไรนะ ใช่กวางน้ำ[13] หรือเปล่า หรือว่าจะเป็นจิ้งจอก ถึงฉันจะไม่มีความสามารถมากเท่าฮวังจินอี แต่บรรยากาศอย่างนี้ก็น่าจะช่วยให้คิดอะไรดี ๆ ออกบ้าง ทว่าทุกอย่างเป็นอันต้องพังหมดเพราะยุงหลังจากฉันถอยมาหลบหลังมุ้ง ก็เห็นว่าเมื่อกี้โดนกัดไปตั้งสองจุด ฉันใช้เล็บจิกลงไปบนเนื้อที่บวมจนเป็นรอยเล็บ แล้วนึกขึ้นได้ว่าจริงด้วย มีวิทยุอยู่นี่นา! ทำไมก่อนหน้านี้ถึงคิดไม่ได้นะ รายการวิทยุออกอากาศต่อเนื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงโดยไม่หยุดพัก ฉันจำได้ว่าเคยเห็นวิทยุอยู่ในห้องนอนแขก...

โธ่ หมดกัน นึกว่าเป็นวิทยุ ที่แท้มันคือเครื่องนวด แถมยังใช้งานไม่ได้แล้วด้วย เฮ้อ เป็นเรื่องแล้วสิ เวลาเป็นสิ่งที่ยิ่งเราสนใจมันจะยิ่งเดินช้าลง การปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่ทำอะไรมันยากถึงเพียงนี้เลยหรือ ทั้งที่ฉันภูมิใจมาตลอดว่าความขี้เกียจของตัวเองไม่น้อยหน้าใคร! แต่ความจริงฉันอาจจะจัดอยู่ในกลุ่มคนที่ค่อนข้างขยันก็ได้นะ สงสัยในตัวฉันจะมีสายเลือดของคุณนายฮงกันนันอยู่จริงนั่นแหละ

บนพื้นห้องนอนแขกมีโต๊ะเตี้ยวางอยู่ น่าจะเป็นโต๊ะที่ปู่เคยใช้ มีหนังสือวางอยู่บนนั้นประมาณห้าหกเล่ม ไหนดูซิ จะอ่าน *เกษตรก้าวหน้า* หรือ *ถอดเทคนิคหมากรุก* ดี...เอ๊ะ มีหนังสือที่ไม่เข้าพวก

[13] กวางขนาดเล็ก มักพบในจีนและเกาหลี

อยู่ด้วย หากที่นี่คือห้องสมุด มันก็คือหนังสือที่คาดไม่ถึงว่าจะมาอยู่ตรงนี้ ต้องเป็นหนังสือที่บรรณารักษ์หยิบมาวางผิดชั้นอย่างแน่นอน เพราะชื่อหนังสือคือ *หนูทำได้* และ *ซ่อนให้มิดนะ*

ดูอย่างไรก็ไม่ใช่รสนิยมของคุณปู่คังดูยงผู้ล่วงลับ ด้านในของหน้าแรกมีลายมือชื่อเจ้าของเดิมเขียนเอาไว้ ชื่อที่เขียนกดลงไปอย่างหนักคือ 'คังมูซุน' มันคงเป็นสมบัติที่สูญหายไปตอนฉันถูกเนรเทศรอบแรก

หนูทำได้ มีตัวละครหลักคือเด็กน้อยแก้มป่องอายุราวสามขวบที่ยังใส่ผ้าอ้อมสำเร็จรูปอยู่ เด็กคนนั้นชอบพึ่งพาตัวเอง ไม่ว่าเรื่องอะไรก็รั้นจะทำเองเสียทุกอย่าง ทั้งใส่ถุงเท้าเอง ติดกระดุมเอง ใส่หมวกเอง...สุดท้ายถุงเท้าที่ใส่ก็เป็นคนละลาย กระดุมก็ติดผิดไปเม็ดหนึ่ง หมวกก็ใส่กลับหน้ากลับหลัง ฉันอยากจะบอกกับเจ้าเด็กที่ยิ้มร่าเหมือนไม่รู้ว่าตัวเองทำผิดว่า ตอนนี้ยังยิ้มได้ก็ยิ้มให้เต็มที่ การคิดบวกแบบนี้จะดูน่ารักน่าเอ็นดูแค่ในวัยที่ยังใส่ผ้าอ้อมเท่านั้นแหละ

ซ่อนให้มิดนะ เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตัวตน โดยมีหน้าคำถามและหน้าเฉลยสลับกันไป สัตว์ที่ซ่อนอยู่ตรงผนังลายทางคือม้าลาย สัตว์ที่ซ่อนตัวอยู่ในหิมะคือกระต่าย ส่วนสัตว์ที่ซ่อนอยู่ท่ามกลางเถาวัลย์ในป่าดิบชื้น ใครดูก็รู้ว่าเป็นงู แต่ทว่าในหน้าเฉลยยังมีอย่างอื่นซ่อนอยู่อีก มันคือกระดาษวาดเขียนพับครึ่ง ขอบกระดาษฝั่งที่ดึงออกมาจากสันลวดขาดรุ่งริ่ง ทีแรกฉันนึกว่ามันคือภาพวาด แต่พอกางดูก็พบว่ามันคือแผนที่ ตัวหนังสือเขียนกดหนัก ลายมือเดียวกับที่เขียนชื่อเจ้าของหนังสือ บอกให้รู้ว่าสิ่งนี้คือ 'แผนที่ล่าสมบัติ'

ภาพในแผนที่เป็นภาพแนวเหนือจริงซึ่งไม่สนใจหลักการเรื่องระยะใกล้ไกลหรือเรื่องปริมาตรเลยสักนิด ทั้งต้นไม้และภูเขาขนาดเท่ากัน แล้วยังมีบ้านสีดำสไตล์ปีกัสโซหลังหนึ่ง ดูไม่ออกว่าเป็นการ

วาดหน้าตรงหรือด้านข้างกันแน่ จิตรกรคงจะวาดบ้านแล้วเกิดโมโหขึ้นมา ถึงได้ระบายสีอย่างดุเดือด แต่ก็พอดูรู้ว่าอันไหนคือบ้าน อันไหนคือต้นไม้ อย่างไรก็ตาม ยังมีวัตถุอย่างหนึ่งที่ไม่สามารถตีความได้ว่ามันคืออะไร มันเป็นวัตถุสีแดงขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ใจกลางภาพ ดูแล้วเหมือนไม้กวาดตั้งกลับหัว หรือไม่ก็ส้อมสองอันตั้งอยู่ข้างกัน ดูจากแผนที่แล้วข้างใต้นั้นคงมีสมบัติล้ำค่าซ่อนอยู่ มีรหัสลับเขียนไว้ด้วยว่า 'ดาอิมแกซุล'

ดาอิมแกซุล...หมายถึงส้อมสีแดงหรือเปล่า หรือเป็นชื่อสถานที่ที่ฝังสมบัติเอาไว้

วิเคราะห์จากลายมือแล้ว นี่ต้องเป็นภาพที่คังมูซุนวัยหกขวบวาดไว้แน่ๆ แต่คังมูซุนในวัยยี่สิบเอ็ดกลับดูไม่ออกเลยว่ามันคืออะไร พลิกกลับหัวบนล่างก็แล้ว พลิกไปดูข้างหลังเผื่อมีคำใบ้เขียนไว้ก็แล้ว แถมยังขยี้ดูเผื่อว่าจะมีกระดาษซ้อนกันอยู่ด้วย หากมองว่าคุณสมบัติของแผนที่ล่าสมบัติที่ดีคือการเขียนให้คนนอกตีความไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นแผนที่ฉบับนี้ก็ถือว่าสมบูรณ์แบบ สมบูรณ์แบบเสียจนขนาดคนวาดกลับมาดูเองยังไม่รู้เรื่อง

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็คือแผนที่ล่าสมบัติละนะ หึๆๆ มันต้องใช่แผนที่ล่าสมบัติอย่างแน่นอน

กึก! ปลายอีเต้อ[14] ไปสะดุดอะไรบางอย่างเข้า ฉันรีบขุดดินอย่างบ้าคลั่งปรากฏว่าสิ่งที่ฝังอยู่คือหีบสมบัติจริงๆ ทำไมหน้าตาของมันช่างเหมือนหีบสมบัติได้ขนาดนี้ ราวกับหีบทั้งใบกำลังพูดออกมาว่า 'ฉันนี่แหละหีบสมบัติ' เอาไปใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบตอนถ่ายหนังยังได้เลย

[14] อุปกรณ์สำหรับพื้นดินที่แข็ง ปลายด้านหนึ่งแหลม ปลายอีกด้านหนึ่งแบน

แต่แม่กุญแจดันเป็นแบบดิจิทัล ฉันรู้สึกเหมือนเคยเห็นอะไรแบบนี้บ่อยๆ แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่ามันเหมือนแม่กุญแจที่บ้านเปี๊ยบ อะไรจะบังเอิญขนาดนี้...รหัสก็ยังเหมือนกันอีก 1023 วันที่ยี่สิบสามเดือนตุลาคม วันเกิดของมูซอก ฉันใจเต้นตึกตักแถมยังหุบยิ้มไม่ได้เพราะหาสมบัติเจอแล้ว! ทันทีที่เปิดฝาหีบออกก็ปรากฏแสงสว่างวาบจนลืมตาไม่ขึ้น...

“ตะวันจ่อขึ้นมาถึงก้นแล้วนะ”

แสงอาทิตย์สาดส่องผ่านประตูที่เปิดทิ้งไว้อ้าซ่าเข้ามาอย่างไร้ความปรานี กลุกๆๆ ฉันกลิ้งเข้าไปหลบแดดในมุมห้อง ราวกับตัวเองเป็นทายาทแดรกคิวลาที่ร่างกายจะมอดไหม้เมื่อถูกแสงอาทิตย์

“เกิดมาข้าก็เพิ่งเคยเห็นคนขี้เกียจแบบเอ็งเป็นครั้งแรก ความขี้เกียจคือโรค มันเป็นโรคร้ายแรงที่สุดในบรรดาโรคทั้งหลาย มีลูกสะใภ้ขี้เหร่ยังพอทน แต่ลูกสะใภ้ขี้เกียจน่ะ ไม่มีใครทนไหวหรอก ถ้าเป็นสมัยก่อน เอ็งคงถูกผัวทิ้งนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว”

“ก็ต้องได้แต่งงานก่อนละถึงจะถูกทิ้ง...”

“อายุยังน้อยอยู่แท้ๆ ทำไมเป็นแบบนี้ ตอนข้าอายุเท่าเอ็งต้องตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างไปตักน้ำ แล้วก็กลับมาตำข้าว หุงข้าว... เฮ้อ สมัยก่อนรันทดจะตาย”

“ถ้ามันรันทดนัก ย่ามาขี้เกียจกับหนูตอนนี้ยังทันนะ...”

“พูดอะไรของเอ็ง ข้าไม่ได้ยิน บ่นพึมพำอยู่นั่นแหละ...ตอนคนอื่นเขานอน เอ็งก็ไม่นอน พอคนเขาตื่นก็เลยตื่นไม่ไหวแบบนี้ไงล่ะ ดึกดื่นยังเปิดไฟสว่างโร่ เปลืองค่าไฟ...! เอ้า ข้าพูดขนาดนี้แล้วยังไม่ลุกขึ้นมาอีก”

แล้วสุดท้ายก็โดนฟาดทุกที ก้นของฉันปวดแสบปวดร้อนจนต้องรีบเด้งตัวขึ้นมา พอหันไปดูก็พบว่าอาวุธของย่าคือไม้กวาด

ฮึ่ม ทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธจะยิ่งมีโทษหนักนะ...ฉันน่าจะโวยวายกลับไปตั้งแต่ตอนโดนฟาดครั้งแรก คนเราไม่ว่าจะเป็นภรรยาหรือหลานสาวที่ถูกทำร้าย ท่าทีในการรับมือครั้งแรกนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ

“นี่อะไร”

คุณนายฮงกันนัน นักเลงวัยชราใช้เท้าเขี่ยแผนที่ล่าสมบัติ แล้วบอกว่า

“นี่มันบ้านประจำตระกูล[15] ยูไม่ใช่เรอะ เอ็งวาดบ้านเขาทำไม”

ทดลองอ่าน

[15] บ้านของตระกูลที่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นผ่านลูกชายคนโต

แวบความทรงจำ 01

✦✦✦

ตอนลืมตาตื่นขึ้นมาเมื่อเช้า เราไม่นึกด้วยซ้ำว่าวันนี้ตัวเองจะตาย

มันเป็นวันที่ไม่มีอะไรพิเศษ เราตื่นในเวลาใกล้เคียงกับเมื่อวาน กินข้าวกับอาหารที่เหลือจากเมื่อวาน พบเจอคนเดิม ๆ ที่เคยเจอ ทำงานเหมือนปกติ ไม่ว่าจะคิดยังไงก็ไม่ต่างอะไรกับเมื่อวานหรือเมื่อวานซืน

แต่ไม่ใช่หรอก ไม่มีทางที่วันนี้จะเหมือนวันอื่น มันต้องมีอะไรบางอย่างที่ต่างไปจากเมื่อวานแน่ ๆ ต้องมีสัญญาณที่ทำให้เราสังหรณ์ใจว่าจะเกิดเรื่องเมื่อกี้นี้ขึ้น...

อา ตอนกินข้าวเที่ยง จู่ ๆ ก็นึกขึ้นมาว่า ‘เราอายุเท่าไรแล้วนะ’ แต่ความคิดที่ผุดขึ้นมาในหัวกะทันหันก็หายวับไปอย่างกะทันหันเช่นกัน หรือจะเป็นเพราะมันสังหรณ์ได้ถึงอะไรบางอย่าง

จะว่าไปเราฝันด้วย จำไม่ได้ว่าเป็นฝันของเมื่อคืนหรือคืนก่อนหน้า

ในฝันเราเดินอยู่บนคันนา มันทั้งแคบและแฉะเพราะฝนเพิ่งตก เท้าของเราจึงลื่นหลายครั้ง รองเท้าเปียกชุ่ม ถุงเท้าก็เปียก ตอนหลังเราเลยคลานสี่ขาเหมือนสัตว์ป่า แล้วก็ตื่นขึ้นมา ตอนนั้นยังคิดว่าเป็นฝันที่ไร้สาระ แต่หรือว่าฝันนั้นจะมีความหมายอะไรแฝงอยู่

ถ้าใช่ มันก็เป็นลางสังหรณ์ที่เจ้าตัวไม่รู้ตัว กว่าจะรู้ว่ามันคือลางบอกเหตุก็หลังจากเกิดเรื่องไปแล้ว

ถึงแม้ชีวิตเราจะไม่มีอะไรพิเศษ แต่ก็ไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองจะต้องตายในวันที่เริ่มต้นอย่างธรรมดา แถมยังไม่มีลางบอกเหตุให้รู้ล่วงหน้าเช่นนี้